

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2777/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Есад Дуљевић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Авдо Хоџић, адвокат из ..., ради својине, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 697/18 од 06.09.2018. године, на седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 697/18 од 06.09.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Основни суд у Новом Пазару, решењем П 662/10 од 17.05.2018. године, констатовао је да се сматра да је повучена тужба тужиле поднета против тужених ради својине.

Виши суд у Новом Пазару, решењем Гж 697/18 од 06.09.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио решење Основног суда у Новом Пазару П 662/10 од 17.05.2018. године.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, тужиле је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права.

Апелациони суд у Крагујевцу, решењем РЗ 3/20 од 15.05.2020. године изјаснио се да, не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против решења Вишег суда у Новом Пазару Гж 697/18 од 06.09.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужиле на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5, а у вези члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 - УС), који се у

конкретној ситуацији примењује на основу одредби члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба је поднета 20.04.2006. године. У тужби и у уводу првостепеног решења није наведена вредност предмета спора. У конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева је утврђење сувласништва на основу стицања у заједници.

Одредбом члана 412. став 1. ЗПП је прописано да, странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Одредбом става 2. овог члана да, ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Одредбом става 5. овог члана, да, у поступку поводом ревизије против решења сходно ће се примењивати одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94 са изменама и допунама) је прописано да, ако се по одредбама члана 21. до 27. овог закона не може утврдити вредност предмета спора, као вредност се узима износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14) је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе ако тужилац у тужби или у току првостепеног поступка није означио вредност предмета спора, нити се она може утврдити на основу одређене или плаћене судске таксе.

Како у конкретној ситуацији није означена вредност предмета спора у тужби и у току првостепеног поступка, из списка не произилази да је одређена или плаћена судска такса на основу које би се утврдила вредност предмета спора, и кад би се узео као вредност предмета спора износ од 15.000,00 динара сходно одредби члана 28. Закона о судским таксама, то ревизија тужиле није дозвољена против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, на основу одредбе члана 394. став 2. ЗПП, а у вези одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку и одредби члана 412. став 1, 2. и 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић